

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 63

[Kính chào các bạn đồng học!]

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua, chúng ta vẫn tiếp tục học Chánh văn 3.1 “Đông phải ẩm, hạ phải mát”, chúng ta cũng đã kết thúc ý thứ 2 là “Dưỡng phụ mẫu chi tâm” trong mục 2. Phải quan tâm cha mẹ những phương diện nào?

Hôm nay, chúng ta sẽ chuyển sang ý]

Thứ ba: “Dưỡng phụ mẫu chi chí” (Là Chăm sóc cái “Chí” của cha mẹ)

Chăm sóc cái chí của cha mẹ, tâm nguyện của cha mẹ là gì?

Là thành danh đức hạnh cho bản thân...

...để làm cha mẹ nở mày, nở mặt là việc hiếu sau cùng. Nếu chúng ta dùng đức hạnh của mình công hiến cho gia đình, cho xã hội, ai là người hạnh phúc nhất, mãn nguyện nhất? Là cha mẹ, ngoài ra còn có thầy cô. Đây là “Dưỡng phụ mẫu chi chí”.

[Trong cuộc đời bạn chỉ có hai người không bao giờ đổ kị với thành danh của bạn. Là ai? Cha mẹ và thầy cô. Còn thì phần lớn khi bạn thành tựu, bạn sẽ thường xuyên gặp phải những sự đổ kị. Kể cả anh chị em ruột. Nếu không tu, gia đình không tu thì sẽ là như thế, chắc chắn là như thế.]

Mỗi người thật ra đều có một phần thiện tâm, hy vọng có thể cống hiến cho xã hội. Nhưng rất nhiều bậc cha mẹ vì toàn tâm toàn ý vun bồi cho con cái, vì ở rất nhiều phương diện trong xã hội, họ muốn tận lực, nhưng đôi khi “Lực bất tòng tâm”, cho nên khi con cái họ có thể cống hiến lớn lao cho xã hội, họ sẽ cảm thấy an ủi.

[Đó ạ! Việc hiếu sau cùng đây: “Lập thân hành đạo, dương danh ư hậu thế, dĩ hiếu phụ mẫu, hiếu chi chung dã”, nghĩa là lập thân hành đạo, để được tiếng thơm muôn đời, làm rạng rỡ đức hạnh của cha mẹ, đó là mục đích cuối cùng của đạo Hiếu.]

TS Thái giảng tiếp:]

Ở Hải Khẩu có một cô giáo, cô học Đệ Tử Quy hơn ba tháng, sáng tối cô nhất định đọc qua một lần. Sau hơn ba tháng cô ta chủ động đến nói với tôi.

Cô nói:

- Thầy Thái à, bài học hay như vậy không thể chỉ có tôi và con tôi được lợi ích, phải để cho nhiều đứa trẻ có thể nghe được giáo huấn của Thánh Hiền.

Cho nên cô ta quyết định trở về quê nhà, phổ biến rộng rãi Đệ Tử Quy. Cô ta có chí hướng như vậy.

[Đây ạ. Các bạn nào mà cùng chia sẻ Đệ Tử Quy, nếu như các bạn có chí hướng như vậy, có đạo đức, có học vấn và cố gắng thì cuối cùng cũng làm được.]

Cô ta có chí hướng như vậy. Tục ngữ nói: “Nhân hữu thiện nguyện, thiên tất tùng chi” (Người có nguyện lành, thì Trời mới ứng giúp cho).

[Còn nguyện ác, nguyện tham, nguyện sân, nguyện si thì ai giúp bạn.]

Tôi nói thật là khi bắt đầu từ khi tôi bắt đầu phát tâm để chia sẻ Đệ Tử Quy, tôi cũng không thể nghĩ được rằng là cái kết quả nó lại nhanh như vậy. Cô Nhân tuần trước có nói với tôi là bên truyền hình họ gửi cho các dàn ý slide để mình xem qua xem mình có nhất trí không và có sửa chữa gì không, có quyết tâm không? Và không tốn một đồng, không tốn một hào.]

Cho nên con người chỉ cần dừng cảm gánh vác, bỏ công sức.

Khi cô bắt đầu bước đi, cô không sợ mình đứng không vững.

[Cứ làm đúng đạo thì cứ thế mà đi, không sợ, sẽ có bao nhiêu người giúp. Chỗ bên Đài truyền hình, bây giờ thứ 7 tuần nào người ta cũng bỏ công sức ra người ta dạy cái tốp cắt băng của chúng ta đấy.]

Vì cô bước đi bước đó, nên bên cạnh nhất định có người giúp cô giữ vững, sợ cô làm hư công việc, bởi đây là việc tốt. Khi cô chủ động đề cập, ở trung tâm rất nhiều thầy cô lập tức đem kinh nghiệm dạy học để chia sẻ với cô ấy.

[Đấy, đem kinh nghiệm chia sẻ luôn với cô ấy, để cô về cô dạy ở quê cô ấy cho được tốt.]

Tôi cũng đem một bộ Đức Dục Khóa Bản, có hơn 700 câu chuyện thánh triết tặng cô, cô cũng rất hoan hỷ, liền bắt đầu dạy.

[Chỗ này xin chia sẻ thêm với các bạn:]

*Trước đây khi tôi có duyên gặp được pháp của Hòa thượng và giảng giải **Đệ Tử Quy** của TS Thái, tôi thấy hay quá, rất là hay, nên muốn đem cái hay này để chia sẻ cho mọi người cùng được biết. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại ko dám ạ, vì sao ạ? Vì sợ nhớ nói sai một câu lại giống Công Án Hồ Ly Thiền thì chết. Chỉ nói có mỗi nhầm một chữ gọi là “**Bất muội nhân quả**”, có người hỏi ông rằng: hỏi Phật Bồ Tát còn có rơi vào vòng nhân quả không? Ông nói là “**Bất lạc nhân quả**” là không còn rơi vào vòng nhân quả, sai rồi, ông 500 năm làm kiếp hồ ly.*

Đến khi gặp được câu của Hòa thượng: “Nếu bạn phát tâm vì người, không phải vì danh vì lợi của bạn, thì giả sử bạn có nói sai cũng thành đúng. Còn nếu như bạn vì danh, vì lợi, vì thu hút đồ chúng, thì bạn nói đúng cũng thành sai. Đại thừa Phật pháp chỉ luận từ tâm không luận từ sự”.

Lúc đấy bắt đầu yên chí rằng mình sẽ học để chia sẻ những cái hay của Hòa thượng mà mình đã được học.

Tiến sỹ Thái giảng tiếp:]

Tôi cũng đem một bộ Đức Dục Khóa Bồn, có hơn 700 câu chuyện thánh triết để tặng cô, cô cũng rất hoan hỷ, liền bắt đầu dạy.

[Bao nhiêu người giúp cô để thành tựu cái việc dạy Đệ Tử Quy.]

Khi học đến Chương II: “Xuất tắc dĩ” (Lễ độ và khiêm nhường), trong đó có một câu là: “Sự chư phụ, như sự phụ. Sự chư huynh, như sự huynh” (Có nghĩa là: Kính chú bác, như cha mẹ; Anh em họ, cũng xem như, anh em ruột).

Vì bản thân cô giáo này làm việc ở phi trường, chưa từng tiếp nhận qua sự huấn luyện về sự phạm của học đường, nhưng vì có thiện tâm này, tấm lòng thương yêu giáo dục, nên cô bỏ ra rất nhiều thời gian để nghiên cứu câu này dạy như thế nào. Rất nhiều tâm cảnh cần phải thông suốt, và trên thực tế hành vi phải bỏ ra thì mới cảm nhận được.

[Qua lý thuyết không cảm nhận được. Cứ phải thực tế ạ.]

Cho nên cô ta liền mua một thùng vải, sau đó trở về quê dạy câu này cho bọn trẻ. “Sự chư phụ, như sự phụ. Sự chư huynh, như sự huynh” (Kính chú bác, như cha mẹ; Anh em họ, cũng xem như, anh em ruột), cô nói với học sinh:

- Chúng ta học xong “Nhập tắc hiếu” đã hiểu được người làm cha mẹ vô cùng cực khổ gian lao. Thế nên chúng ta cần phải tôn kính cha mẹ mình.

Cũng vậy, cha mẹ người khác cũng gian nan như thế cũng rất cực nhọc, nên chúng ta đối diện với tất cả các bậc cha mẹ, trưởng bối đều phải tôn kính họ;

Không chỉ là cha mẹ người khác mà tất cả người già đều dùng tuổi xuân của họ, để cống hiến cho xã hội này, nên chúng ta cũng đều phải tôn kính họ.

[Đấy mở rộng từ cha mẹ này, sang cô dì chú bác, rồi sang tất cả trưởng bối, rồi sang tất cả những cha mẹ người khác, rồi tất cả người già.]

Đó mới là “Sự chư phụ, như sự phụ. Sự chư huynh, như sự huynh” (Kính chú bác, như cha mẹ; Anh em họ, cũng xem như, anh em ruột).

Giảng xong bài này cô nói với học sinh:

- Bây giờ chúng ta đem số vải này cho những trưởng bối trong thôn chúng ta ăn. Khi các con đem cho họ, cần phải lễ phép, cần phải hành lễ hỏi han họ.

Các em nhỏ nghe xong rất vui mừng, chúng lập tức như ong vỡ tổ chạy tới chạy lui trong thôn này. Toàn bộ thôn rất là náo nhiệt, toàn bộ thôn này tràn ngập nếp sống như thế nào? **“Kính lão tôn hiền”** (Nếp sống kính già yêu trẻ). Tin tưởng rằng mỗi bậc trưởng bối, trưởng giả khi nhận được chòm vải này, trong lòng nhất định sẽ rất vui.

[Các bạn sẽ học tập nhé. Về quê mình, mình cố gắng hoằng dương, mình học tập thì là đại công đức của bạn lại vô lượng vô biên rồi.]

Còn khi bọn trẻ nhìn thấy các bậc trưởng bối hoan hỷ như vậy, nhất định sẽ ghi dấu trong lòng. Về sau khi chúng cung kính với người, chúng sẽ sinh tâm hoan hỷ. Sau ngày hôm đó, cách hai ngày cha cô gọi điện cho cô, ông nói với con gái, ông nói:

- Con gái à, rất nhiều trưởng bối trong thôn đều gọi điện thoại đến nhà, các vị trưởng bối này nói: “Con gái ở quê mình đã gả đi, xưa nay chưa có ai yêu thương quê mình như vậy. Đã gả đi rồi mà vẫn quan tâm quê hương như vậy.” Thế nên các bậc trưởng bối này đều rất cảm động.

Các bạn, trong lòng cha cô cảm thấy thế nào? Cảm thấy rất vinh quang, đây là “Dưỡng phụ mẫu chi chí”.

[Thành danh đức hạnh của bản thân. Thành danh đức hạnh nhé, chứ không phải thành danh công danh nhé, thành danh đức hạnh của bản thân, khiến cha mẹ được vinh danh.]

Cha cô lại nói:

- Con gái à, con có thể tìm thấy giá trị của nhân sinh, cha rất vui vì con.

Các bạn, hành vi này của con gái đem niềm vui đến cho cha là một ngày hay là 2 ngày? Là bao lâu? Là an ủi suốt cả đời. So với chúng ta, cầm một bao thức ăn ngon cho cha mẹ ăn, đó là 2 việc hoàn toàn không giống nhau.

Cho nên chúng ta đang học tập “Thần tắc tĩnh, hôn tắc định” là “Sáng quan tâm, tối an lòng”. Chúng ta phải khéo léo để lãnh hội, đem sự quan tâm đối với cha mẹ, từng chút từng chút lan rộng vào trong cuộc sống, lan rộng đến “Dưỡng phụ mẫu chi thân; Dưỡng phụ mẫu chi tâm; Dưỡng phụ mẫu chi chí”.

Bài giảng của Tiến sỹ Thái chúng ta tạm dừng ở đây ạ. Bây giờ chúng ta chuyển sang chuyên mục TRAO ĐỔI CÙNG ĐỒNG HỌC

Chia sẻ chủ đề: CHĂM SÓC CHA MẸ LÚC TUỔI GIÀ THẾ NÀO?

- *Đồng học thứ nhất:*

Thưa Cư Sĩ Bà, con nhận thấy không chỉ trong quan hệ công tác mà nhiều khi trong gia đình, mọi người thường hay tặng nhau tiền, và xem đó là món quà thuận tiện nhất vì đỡ phải nghĩ nhiều và nếu mua quà không đúng ý người nhận thì vừa mất tiền, lại vừa mất công ạ.

Con cũng được khuyên rằng người già, người về hưu lại càng thích được tặng tiền vì thu nhập của họ đã ít đi ạ.

Thưa Cư Sĩ Bà, về việc tặng tiền con cảm thấy rất nhiều băn khoăn giữa sự quan tâm và sự thực dụng ạ.

[Đó! Rất hay. Câu hỏi này rất hay. Quan tâm nhưng bây giờ lại chuyển sang thành tiền hết, vậy có thành thực dụng không?]

Nhân câu chuyện này, con xin Cư Sĩ Bà dạy cho con thêm về việc tặng tiền cho người thân trong gia đình ạ.

Trả lời:

Kính gửi đồng học!

Theo tôi người già không nên tặng tiền. Họ cần gì thì mình đáp ứng cái đấy. Vì sao thế? Vì càng tặng tiền càng làm cho tâm tham lúc cuối đời không buông xuống được;

Thứ hai người già ít khi đi đâu, nên nếu có cần gì họ đều bảo con cháu mua, vậy thì mình mua luôn cho cha mẹ đi, hoặc người già thân quen này đi;

Có đi đâu được đâu, như mẹ tôi chả đi đâu được. Chỉ cần đón ý thôi, cha mẹ cần gì mình mua luôn đi. Cho nên không nên tặng tiền. Như mẹ tôi mà ai cho tiền, tôi còn nhớ có một cái năm mà cách đây độ khoảng vài năm rồi, chả biết cụ tích được bao nhiêu, chắc cũng vài năm rồi. Cuối cùng cụ, khi về ở với tôi, cụ vỗ vào trong túi cụ bảo “40 triệu tiền mừng tuổi”. Cụ giấu hết dưới gối này, giấu dưới đệm này, xong rồi nhét cả vào trong giấy, không thể nào tìm được. Xong có một hôm cụ kêu mất âm cả lên, thế là cả nhà nhao đi tìm, rồi nghi ngờ, rồi thế này rồi thế khác. Mãi, cuối cùng hóa ra là cụ cắt cái ruột gối ra, cụ nhét vào bên trong giữa bông ấy, xong rồi cụ khâu nó lại. Thế là làm cho cái tâm buông bỏ không thể nào buông được. Vậy thì bây giờ người già chả đi đâu nữa, vậy tiền làm gì? Bạn hãy biết là cha mẹ cần gì bạn mua luôn đi, hoặc có nhu cầu gì bạn đón lấy bạn làm luôn đi.

Thứ 3: Người già khi đi ra đường, nếu rút tiền ra vừa lập cập, rồi trộm, rồi cướp giật có khi mang họa.

Đây là ba cái lí do không nên tặng tiền. Cho nên từ lâu lắm rồi tôi không còn biếu tiền mẫu thân nữa. Nhưng mình sẽ phải mất công hơn đưa tiền, vì mình sẽ phải thường xuyên quan tâm xem cha mẹ cần gì, hỏi xem cha mẹ cần gì?

Ví dụ sắp đến ngày giỗ cụ lại phải hỏi “Mẹ ơi con mang phong bì sang nhà bác trưởng để góp giỗ nhé”, hoặc “Con mua gì để xem như là thay mẹ góp giỗ ạ.

Hôm nọ Cư sĩ Yên nói với tôi rằng:

- Chị ạ, cụ đi đôi dép, mỗi một lần cụ bước lên giường cụ tháo cái đôi dép, em thấy tháo rất là khó.

Bảo:

- Ừ đúng rồi.

Cư sĩ Yên bảo:

- Vậy đây tức là do cái dép nó chật, vậy thì để em mua đôi dép khác rộng hơn.

Tôi bảo:

- Vâng, thế vậy nhờ Cư sĩ Yên giúp cho.

Tôi cũng nhận lỗi luôn là:

- Chị thật là vô tình không nhìn thấy là mẹ đôi dép đi vào chân đã bị chật.

Mấy lời chia sẻ để bạn tham khảo.

Vô Danh Cư sĩ

- *Đồng học thứ 2 hỏi:*

Mẹ em là 1 công chức nghỉ hưu, lương cao. Bà sống cùng em trai em không có gia đình và bị bệnh tật không đi làm được. Mẹ em rất rộng rãi với con cháu, nhưng có lẽ vì cuộc sống ngày xưa quá khó khăn nên Bà chi tiêu cá nhân rất tiết kiệm và rất thích tiền.

Mẹ em và em trai em đều có tiền tiết kiệm gửi trong ngân hàng, nhưng Bà vẫn thường giấu con cháu thỉnh thoảng tranh thủ buôn bán một số thứ lặt vặt để kiếm tiền. Và sau mỗi một lần có lãi, được chút tiền là bà rất vui. Chúng em thường khuyên can mẹ là tuổi cao không nên kiếm tiền nữa nhưng mẹ em không chịu bảo đó là thú vui của mẹ.

Nhiều lần em ngỏ ý muốn mua tặng mẹ em thêm quần áo, và các vật dụng cần thiết, nhưng bà thường gạt đi và bà nói không thiếu những thứ đó mà chỉ thiếu tiền thôi.

Từ nhiều năm nay, em vẫn chiều theo ý mẹ em là biếu bà tiền hàng tháng và tiền vào mỗi dịp Tết đặc biệt khác, và hàng tháng đều hỗ trợ em trai em một khoản nhỏ.

Cho đến hôm nay, khi em đọc được lời dạy của Cư sĩ Bà rằng: Tâm tham khiến người già khi chết không buông được. Em bỗng giật mình và nhận ra em đã góp phần vun bồi thêm cái tâm tham cho mẹ em ạ.

Thưa Cư sĩ Bà, mẹ em tuổi đã cao, thời gian còn lại không nhiều, lại bị tâm tham che lấp do vô minh tiếp thêm cho bà. Em xin Cư sĩ Bà cho em lời khuyên để cứu mẹ em ạ.

Trả lời:

Kính gửi đồng học!

Thứ nhất: Nói về “Dưỡng phụ mẫu chi tâm” (Chăm sóc tinh thần cho cha mẹ)

Theo tôi, bạn nên tìm nguyên nhân vì sao mẹ bạn lại “Thích tiền” đến thế. Liệu đằng sau lời nói “Thích tiền” của bà, phải chăng bà đang lo cho người con trai bị bệnh, không có tiền, nếu sau này bà chết đi thì cậu ấy sẽ phải sống sao đây? Còn việc bà và em trai có gửi tiền gửi tiết kiệm cũng là bình thường vì bà mong có một khoản lãi thêm để chi tiêu cho con trai và đập vào càng nhiều càng tốt phòng khi lúc bà ra đi thì con trai cũng còn có một khoản, vì đã ốm bệnh thì tiền bao nhiêu cũng thiếu.

Trong kinh Phật thuyết Đại Báo Phụ Mẫu Ân trọng kinh, Phật có dạy:

**“Đức mẹ dày như đất
Ân cha thăm tợ trời
Nuôi con đều bình đẳng
Lòng mẹ chẳng chia phôi
Không ghét con mù, điếc
Không hiềm tật chân tay
Con cùng chung máu mủ
Lòng thương chẳng đổi thay”.**

Đây chính là “Dưỡng phụ mẫu chi tâm” (Là chăm sóc tinh thần cho cha mẹ). Nếu đúng là nguyên nhân này thì bạn hãy làm sao để mẹ bạn yên tâm rằng khi mẹ nhắm mắt đã có con lo cho em trai thay mẹ;

Thứ hai: Nói về “Dưỡng phụ mẫu chi chí” (Là nuôi cho cha mẹ cái chí để giúp cho cha mẹ thành tựu đạo quả)

Cho nên trong trường hợp của mẫu thân bạn, nếu do tập khí thói quen “Tham lam” của bà (Nhưng tôi không nghĩ là điều này, vì bà rất rộng rãi với con cháu) thì bạn phải nỗ lực dạy đạo cho bà để bà biết luân hồi và buông xả. Còn không với cái tâm tham tiền này thì chắc chắn sau khi chết sẽ về đường ngạ quỷ, hoặc súc sanh.

Nếu bạn tìm ra được nguyên nhân bà “Thích tiền” này, thì bạn sẽ xử lý được thôi, miễn là cần tâm nhẫn nại, và tâm kiên trì. Tâm này từ đâu mà có? Từ tình thương cha mẹ mà có, từ hiểu tâm học được mà có.

Giúp cha mẹ cái chí: Như Hòa thượng nói là để thành tựu đạo quả cho cha mẹ là ‘Dưỡng phụ mẫu chi chí’.

Trong Kinh Bản Sự Phật dạy:

“Nếu cha mẹ đối với Phật, Pháp, Tăng, không có lòng tin tưởng, con phải dùng phương tiện để giảng giải, khuyến khích, tán dương về sự lợi ích phụng sự Tam-Bảo, cho song thân sanh lòng tin.

Như cha mẹ không giữ tịnh giới, con phải khuyên lơn cho thọ trì cấm giới.

Nếu song thân chưa hiểu rộng về Phật-pháp, con phải dùng phương tiện khiến cho người nghe hiểu được chánh-pháp. [Đấy]

Hoặc cha mẹ có tâm tham lam bồn sển, không ra bố thí, con phải giải rõ sự lợi hại trong việc ấy, và khuyên cho sanh tâm rộng rãi, thích làm việc bố thí.

Nếu song thân bảm tính ngu tối, con phải thường dẫn giải, khuyến khích về đạo pháp, chỉ cho phương châm tu hành, cho cha mẹ được phân trí huệ.

Làm con đối với song thân như thế, mới gọi là chân thật báo đáp thâm sâu” (Trích Kinh Bản-Sự)

Thứ ba: Nói về “Dưỡng phụ mẫu chi thân” (Là chăm sóc thân thể của cha mẹ)

Các bạn, cả chương “Ở nhà phải hiếu” này là Thánh Hiền dạy bạn cách đối xử với cha mẹ làm sao cho phải đạo (Tức là pháp tắc đại tự nhiên).

Bình thường khi cha mẹ khỏe mạnh thì bạn phải thực hiện chăm sóc thân thể cho cha mẹ (Dưỡng phụ mẫu chi thân); Chăm sóc tinh thần cho cha mẹ (Dưỡng phụ mẫu chi tâm);

Đệ Tử Quy có dạy: “Đi phải thưa, về phải trình, thường ổn định, chớ danh lợi, mà đối nghề”; “Việc không hợp, dù tuy nhỏ, chẳng nên làm, tùy tiện làm, là bất hiếu”, “Thân bị thương, cha mẹ lo, đức hạnh kém, cha mẹ tủi”. Bạn làm được những điều đấy chính là bạn đã ‘Dưỡng phụ mẫu chi tâm’.

Vậy lúc ốm thì sao? Chăm sóc cái thân bệnh cho cha mẹ trước (Cha mẹ bệnh, nếm thuốc trước, ngày đêm hầu, không rời bước...tiếp đến phóng sanh, niệm Phật, ấn tống kinh sách ...hồi hướng công đức cho cha mẹ.

Bạn thử nghĩ mà xem, ngay bạn là người hiếu đạo, đã biết cái thân tứ đại giả tạm, vậy mà mỗi ngày vẫn cứ phải 12-15 tiếng để đi kiếm sống để nuôi cái thân giả này, chứ chưa thể buông được, vẫn còn phải dùng cái “Giả ngã” này để làm “Chiếc bè” để qua sông.

Vậy mà khi cha mẹ ốm có bạn lại chia sẻ với tôi rằng: “Mẹ con ốm, con vì ở xa, con lại tắc lưỡi. Nhà mình tháng này chưa về thăm ông bà được vì khi thì trời nóng quá, khi thì trời lạnh quá, khi thì công việc bận quá... nên con chỉ phóng sanh rồi hồi hướng công đức cho cha mẹ. Vậy có được chăng?”

Tiện nhất, thôi ông bà cứ ở nhà, còn con thì ở đây con đi phóng sanh cùng đạo tràng, con hồi hướng, thế là được rồi. Quên mất luôn cái “Dưỡng phụ mẫu chi thân”. Nhớ là “Cha mẹ bệnh, nếm thuốc trước, ngày đêm hầu, không rời bước.”

Vì sao lại không rời bước ợ? Bởi vì cha mẹ yếu thế, cha mẹ nằm trên giường, cha mẹ cần phải gọi một cái là phải có con bên cạnh ngay:

- Cha cần uống cốc nước này, cha nóng này, hay cha ra mồ hôi này...

Trong bài “Gửi con yêu” đây:

*Nếu một mai khi cha mẹ già yếu
Hãy thương yêu và thấu hiểu song thân
Mỗi khi ăn mẹ thường hay vung vãi
Hay tự cha không mặc được áo quần*

Vậy mà bạn bảo rằng là cha mẹ ốm, thì con chỉ cần có gọi là đi phóng sinh hồi hướng, niệm Phật thôi, còn không có quan tâm đến cái “Dưỡng phụ mẫu chi thân” này. Bạn đi ngược với thánh dạy trong Đệ Tử Quy rồi.

Người xưa cũng có câu “Còn sống thì chẳng cho ăn, đến khi lúc chết thì làm văn tế ruồi”

Hơn nữa lần trước, có chia sẻ NHẬT KÝ LỜI KHUYÊN CỦA CHA có nói đến vị nữ cư sĩ kia định vào Nam theo chồng để kiếm tiền thì người cha đã dạy:

“Cha mẹ ngày một già yếu cũng là mong muốn có các con ở gần, nương tựa lúc ốm đau sau này. Vậy mà khi cần thì chẳng thấy con đâu, có chăng bay từ trong Nam ra ngoài Bắc thăm nom cha mẹ chớp nhoáng, mua một chút đồng quà tấm bánh, biếu một ít tiền rồi lại đi.

(Các bạn ở xa các bạn thử kiểm lại xem có hình bóng các bạn trong đây không?)

Rồi đến khi cha mẹ chết lại chạy vội về chịu tang, thấp được đôi ba nén nhang rồi lại chuồn. Đây là đại bất hiếu”.

Mấy lời chia sẻ để bạn tham khảo!

Vô Danh cư sĩ.

*Đồng học thứ 3:

Con xin tri ân bài chia sẻ pháp của Cư sĩ Bà. Quả thật nhiều lúc chúng con nghĩ là hiếu với cha mẹ, nhưng chưa chắc đã là có hiếu, vì thật sự trong tâm chưa hiểu được cha mẹ cần cái gì, cái gì thật sự là tốt cho cha mẹ .

[Cho nên mới gọi là “Dưỡng phụ mẫu chi tâm”. Bạn phải biết là cha mẹ cần gì, mà muốn như thế bạn phải quán sát.]

Đôi lúc nghĩ rằng mình làm việc này việc khác như chia sẻ của Cư sĩ Bà ở trên mới là có hiếu, nhưng thật sự là không phải vậy.

Con cũng từng như thế, đi làm vất vả kiếm tiền, cứ hy vọng là như thế để báo hiếu cha mẹ. Nhưng thật sự thì cái cha mẹ cần ở con nhất là sức khỏe thì nhiều khi con dù không có bệnh gì nhưng hay để thân thể ồm ật, là con chưa đáp ứng được. Nên nghĩ là có hiếu mà lại chưa có hiếu. Con nghĩ vậy có đúng không thưa Cư sĩ Bà?

Trả lời:

Đúng thế, nhiều bạn mua quần áo, giày dép, bánh kẹo biếu cha mẹ, nhưng cha mẹ có cần đâu, thành ra quần áo giày dép xếp tủ mãi mãi, bánh kẹo thì lại cho lại cháu.

Trong khi “Dưỡng phụ mẫu chi tâm” là phải hiếu cha mẹ cần cái gì thì hãy làm, không được làm chiếu lệ, qua loa cho có.

Cổ nhân có câu: “Phụ mẫu duy kỳ tật chi ưu” (Là cha mẹ lo sợ nhất là con cái bị bệnh). Ốm thì nó có thể một vài ngày, nhưng cái bệnh ấy là khiếp lắm. Thế lúc nào mà tâm an cho được? Vậy bây giờ cứ gọi là mãi đi kiếm tiền, xong bảo mang tiền về để đưa cha mẹ. Cha mẹ có cần cái đấy đâu.

Cho nên, thật sự cái cha mẹ cần nhất là sức khỏe thì nhiều khi con dù không bệnh gì nhưng hay để thân thể ồm ật là con chưa đáp ứng được.

- *Đồng học thứ tư:*

Con xin tri ân Cư sĩ Bà đã giảng rõ cho chúng con chăm sóc cha mẹ về các phương diện sức khỏe, và tinh thần! Và con nghĩ khi bố mẹ con ốm thì con cùng anh em con sẽ cố gắng trực tiếp về chăm sóc cha mẹ ạ!

Con thừa Cư sĩ Bà, con nghĩ thân tứ đại của chúng con là giả mà con vẫn tưởng thật, chúng con vẫn phải chăm cái “Bè” để qua sông; Nhưng việc học và hành theo hiếu đạo với cha mẹ là thật ă? Con xin Cư sĩ Bà giảng giải thêm ă.

[Đồng học ấy nói rằng là mình chăm sóc cái thân tứ đại này, cái thân tứ đại này cũng giả, ý là “Vạn pháp giai không”, nhưng mình vẫn phải chăm sóc vì coi như đây là cái “Bè” để mình làm cái phương tiện để thành tựu đạo quả.

Nhưng việc hiếu hạnh với cha mẹ lại là thật sao? Vì vạn pháp giai không nên việc này theo lý mà nói cũng là giả, vậy sao lại bảo là thật.]

Trả lời đồng học thứ tư:

Kính gửi đồng học!

Con lại “Thế trí biện thông rồi”. Là tôi nói ví dụ về “Chiếc bè” qua sông, là nói đến tột cùng lý. Bạn phải hiểu chăm sóc thân tứ đại của cha mẹ là cần thiết.

Sau đây tôi xin chia sẻ thêm với bạn như sau:

** Thứ nhất: Khi bạn chưa buông bỏ được chấp trước (Tức là bạn chưa đắc quả vị A LA HÁN đây là mức tối thiểu ă) thì mọi thứ vẫn đều là thật, không cái nào là giả cả.*

Vì một cái “Thật” (Có nghĩa là “Có”) thì tất cả đều là “Thật”. Bạn chưa thể đạt được cái cảnh giới là “Thân này như huyễn”. Vậy thì cái thân này còn có phải ăn không? Có phải.

Ví dụ nói “Vạn pháp giai không” – mọi thứ đều không có, tất cả “Như huyễn” – không thật có. Nhưng bạn có còn ăn cơm không? Bảo huyễn thì đừng ăn nữa. Nhưng vẫn còn phải ăn cơm thì tất cả các cảm thọ khác đều là thật.

Thế chưa qua sông đã vội định phá cái bè rồi. Muốn để dùng cái thân tứ đại này để tu hành được, để đến bờ giác thì Phật lại dạy là bắt đầu cái phương tiện tu hành bắt đầu phải “Hiếu dưỡng phụ mẫu”, thế bây giờ lại không chịu

nữa. Bảo hiếu dưỡng phụ mẫu, “Dưỡng phụ mẫu chi thân”, không, ăn thật kham khổ vào, đấy là để tiết phước cho cha mẹ.

Khi nào thấy tất cả “Như huyễn”? Là khi mình “Minh tâm kiến tánh” (Tức là chứng đắc), bạn sẽ thấy “Vạn pháp giai không”.

Trong “Chứng Đạo ca” của Đại sư Vĩnh Gia nói rất hay: **“Trong mộng rõ ràng có sáu cõi. Tỉnh rồi không không cả đại thiên”**. Hai câu này nói rõ Phật, Bồ tát là giác, “Không cả đại thiên” chính là nói không có cả sáu cõi luân hồi, đại thiên thế giới chính là sáu cõi luân hồi.

Khi nào bạn tỉnh thì hẳn nói đến “Không không cả đại thiên”, còn bây giờ vẫn còn nguyên mê mờ đầy đủ, gọi là “Vọng tưởng, Phân biệt, Chấp chước” còn đầy đủ mà đã nói rằng là cái thân tứ đại này là giả, vậy thì cái việc học hành thì là gì?

Người giác ngộ không có sáu cõi luân hồi, người mê thì có. Người mê thì như nằm trong mộng vậy, trong mộng rõ ràng có sáu cõi luân hồi. Do đây có thể biết sáu cõi luân hồi không phải là thật, trên kinh Kim Cang nói rất hay, loại cảnh giới này là “Mộng huyễn bào ảnh” mà thôi, làm gì là chân thật?

Nhưng mà vẫn còn ở trong mê thì phải hiểu đây nó là thật. Một cái “Có” thì tất cả đều “Có”.

Cho nên khi bạn chưa “Minh tâm kiến tánh” thì thân này là thật, việc hành hiếu đạo và học đều là thật.

Khi bạn đã “Minh tâm kiến tánh” thì không cần phải học nữa. Mà tất cả trí tuệ đều do tự tánh lưu xuất.

Chỉ cần đến cái quả vị A La Hán là không cần học nữa. Vì làm gì mà cần gì học, tự tánh lưu xuất, biết hết rồi. Gọi là “Cụ túc vô lượng trí tuệ, vô lượng tài bảo, vô lượng đức năng, vô lượng thần thông”, đầy đủ tất cả, thì lúc này không cần học nữa.

Cho nên “A La Hán” Nghĩa là “Vô học”. “Vô học” là không cần học nữa, tất cả pháp thế gian đều đã hiểu hết rồi, đều biết là “Vạn pháp giai không” rồi.

Thứ hai: Quá trình tu tập phải là dần dần, không phải muốn là được ngay ạ.

Nên mới có câu “Lý đạo đồn ngộ, mà sự đạo thì phải tiệm tu”: Chữ sự là chỉ cho mọi việc tu hành ạ, chữ tiệm có nghĩa là dần dần. Cho nên từ việc chăm sóc thân thể của mình để có cái bè là phương tiện qua sông, đến việc học và hành hiểu đạo đều là các bước tu tập để đạt được đến cảnh giới “Vạn pháp giai không” (Hay còn gọi là tất cả mọi sự đều là giả).

Không có bảo không về nữa, chỉ có phóng sinh hồi hướng thôi, còn mặc kệ cha mẹ ở nhà ốm đau bệnh tật thế nào, con chỉ có hồi hướng thôi. Đến cái thân của bạn, bạn còn đang phải chăm nữa là nói cái thân ốm của cha mẹ bạn lại bảo không cần, thì tôi nói là tốt cùng về lý.

Ngày trước tôi cũng không chế lắm, khi mẫu thân tôi ốm. Ủ, tôi đã bảo không đi ăn hiệu nữa, có dứt khoát không? Rất dứt khoát; Không đi chơi nữa, dứt khoát không? Rất dứt khoát. Không xem tivi nữa, dứt khoát không? Rất dứt khoát.

- Bây giờ mẹ chỉ có một câu A Di Đà Phật niệm đến cùng.

Đây ạ, và các bạn nhìn tất cả các cái kệ của tôi đều có cái chữ A Di Đà Phật, 4 câu tôi dán ở đây. Cuối cùng cứ bắt mẹ vào niệm Phật. Chính là mình, mình không chế, mà mình không biết rằng phải đi rất từ từ.

Đương nhiên là cái việc trầm cảm này của mẹ tôi thì đây là sau khi bố tôi ra đi. Nhưng tôi có không chế không? Có không chế. Và bây giờ thì tôi đã thay đổi lại.

Có lần tôi nói, tôi ví dụ với các bạn, tôi biết câu A Di Đà Phật là đây là “Giác mà không mê” bởi vì mình niệm ra tự tánh, về lý thì mình biết là như thế. Lúc nào tôi cũng muốn là trên xe niệm câu A Di Đà Phật. Nhưng khi chồng tôi đi xa, đi xe đường dài, tôi cứ bắt chồng tôi niệm câu A Di Đà Phật, một lúc

anh ấy buồn ngủ gật. Vậy thì tai nạn. Công phu chưa đến nơi mà mình cứ khổng chế.

Vậy thì tôi phải thay đổi, tôi thay đổi là gì? Tôi biết chồng tôi rất thích nghe nhạc đỏ. Vậy thì đến lúc mà cảm thấy, ngồi bên trên mà cảm thấy là bắt đầu chồng có vẻ gật gù, gật gù rồi, nghe A Di Đà Phật cũng không ăn thua nữa rồi:

- Vào nhạc đỏ nhé, ok chưa?

“Đoàn quân Việt Nam đi...” thế là vui vẻ. Công phu chưa đến nơi mà bạn cứ khổng chế thì không cẩn thận là tàu hỏa nhập ma đấy.

Cho nên thánh mới dạy là “Dưỡng phụ mẫu chi thân” trước đã, “Dưỡng phụ mẫu chi tâm”, rồi cuối cùng mới là “Dưỡng phụ mẫu chi chí”. Bây giờ lại không cho ăn, không cho mặc, không cho gì, chỉ bảo ngồi niệm Phật thôi. Sinh nhật cũng không có cái gì nữa.

- Mẹ làm thế là tiêu phước, không ăn uống gì nữa.

Có được không? Bạn sai quá rồi mà không nhận ra đấy. Vì trước đây tôi mắc thế đấy.

Bài trao đổi cùng các đồng học về chủ đề “Chăm sóc cha mẹ thế nào cho đúng” chúng ta tạm dừng ở đây.

Vâng ạ, thời gian của chúng ta đã hết, bài chia sẻ của chúng ta hôm nay tạm dừng ở đây. Ngày mai chúng ta sẽ học đến chánh văn vắn 3.2 “Sáng phải thăm tối phải viếng” (Thần tắc tỉnh, hôn tắc định)

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hoá tâm cung kính
Là bạn được thân người*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn.]
